

عنوان مقاله:

وحدت ادیان در مثنوی مولوی و تاییه ابن فارض

محل انتشار:

همایش بین المللی شرق شناسی، تاریخ و ادبیات پارسی (سال: 1395)

تعداد صفحات اصل مقاله: 16

نویسنده:

مریم فریدی

خلاصه مقاله:

ابن فارض از بزرگترین سرایندهان شعر صوفیانه در ادبیات عرب است؛ از سوی دیگر مولانا، خداوندگار عشق و عرفان در ادبیات فارسی است که زیباترین و مهمترین مضامین عرفانی در اشعار آن دو یافت می شود. جهان بینی و نگرش آن دو عارف بزرگ، با یکدیگر شباهت های قابل توجهی دارد و در بسیاری از موضوعات عرفانی مشابهت و مطابقت تام دارد. زیر بنا و شالوده اعتقادشان بر وحدت وجود و ادراک آن است. در حقیقت آن دو نهایت عشق، فنا، تجلی و ... وحدت می دانند. یکی از موضوعاتی که دو عارف بزرگ در آن اتفاق نظر دارند وحدت در ادیان است که در آثار دیگر عارفان به صورت مبهم بیان شده ولی مولانا و ابن فارض این موضوع را به صورت آشکار بیان کرده اند. این امر اقتضا داشت، تا با مطالعه و بررسی مثنوی مولانا و تاییه ابن فارض، مقوله وحدت ادیان و چگونگی نایل شدن به آن، در اندیشه و آثار منظوم این دو عارف مورد بررسی و مقایسه قرار گیرد.

کلمات کلیدی:

مولانا، ابن فارض، وحدت وجود، وحدت ادیان

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/729195>

